

Spejdernes Hjelpekorps.

I forbindelse med udbruddet af anden verdenskrig anmodede Socialministeriet i Danmark om hjælp fra spejderkorpserne . Officielt startede dette samarbejde den 31. august 1940. Det var meningen, at spejdere, piger som drenge, som var fyldt 16 år, kunne uddannes til ordonnanstjeneste, telefonomstilling, hjælp til syge og handicappede samt ældre mennesker.

Nogle byer kom straks i gang. I Vordingborg kom vi først ind i samarbejdet i 1941, så vidt jeg husker. Det var fortrinsvis storspejdere fra Kong Volmers Trop, der meldte sig. Vi fik en uddannelse indenfor Civilforsvaret ofte sammen med "Føl" , unge mænd, som her virkede som en slags hjælpepoliti. Vores uddannelse blev ledet af lærer Frølic Hansen og foregik på den gamle politistation i Algade.

Vi fik udleveret en hjelm, en gasmaske, en lommelygte og et armbind, som skulle bæres under tjeneste. Vi lærte ordonnanstjeneste, beskedsform, førstehjælp, slukning af brandbomber, pasning af telefoncentralen i kælderen under politistationen og brug af maske under giftgasangreb.

Således belært gik vi i gang i slutningen af 1941. Når luftalarmen havde lydt begav vi os til kommandohovedkvarteret i Algade. Mørklægning af vinduer, billygter og andre lysgivere var gældende fra første færd, derfor var et armbind for alle nødvendigt i mørket. Fra kommandocentralen blev vi så sendt på post med et Føl til tårnet på Elysium på Næstvedvej eller til Gåsetårnets udsigtsplatform og en sjælden gang Kirketårnet. Det var så meningen at vi i tilfælde af ødelæggelse af telefonsystemet skulle overbringe beskeder om brande eller bombenedslag til cheferne under politistationen. I Gåsetårnet var der øverst oppe indrettet et lille værelse med en stol og et bord samt telefon. Ved talrige lejligheder så vi her de store lysskær sydfra, når nordtyske byer blev bombarderet af de allierede.

Men heldigvis blev vi for alvor kun brugt ved de mange øvelser, der blev afholdt undervejs. Jeg gik på Gymnasiets Realskole i krigsårene og efter besættelsen blev vi jaget ned i skolens kælder når luftalarmen lød. Her havde man indrettet en slags bombesikkert rum. Fra 1942 måtte vi drenge, når luftalarmen havde lydt i undervisningstiden, begive os op til kommandocentralen så hurtigt som muligt . Vi brugte vores armbind for at legitimere vores færdsel på en ellers mennesketom gade.

Efterhånden som krigsårene gik blev vi alle mere og mere ligeglade med luftalarmer og sikkerhedsforanstaltninger og der var natlige situationer under luftalarm, hvor den eneste bemanning i kommandocentralen var spejdere, der passede telefontjenesten ved omstillingsbordet. Godt, der ikke blev alvorligt brug for os.

Da politiet blev interneret stoppede, så vidt jeg husker, også vores tjeneste i Hjelpekorpsset og tyskerne overtog vagttjenesten de forskellige steder.

Skrevet den 25. marts 2015 efter bedste evne og hukommelse med de farer, der altid ligger i erindringsforskydninger.

Viggo Jacobi Zuschlag, Hammerichsvej 26, 4760 Vordingborg.

